

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Ane Berlangi Fellner i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 15. siječnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja tuženika – Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/819, urbroj: 401-01/06-19-17 od 28. lipnja 2019.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke odbijen je prijedlog tužitelja za povrat u prijašnje stanje, dok je pod točkom II. izreke odbačena žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti Grada Z., klasa: 008-02/18-002/292, urbroj: 251-02-02/017-18-13 od 10. listopada 2018.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja tuženika podnio tužbu u bitnom navodeći da je 30. listopada 2018., zaprimio obavijest Grada Z. od 10. listopada 2018., kojim ga se temeljem odredbe članka 23. stavak 1. točka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama obavještava da se zahtjev od 27. rujna 2018. (br. 18-3730/018-030/8-36), ne smatra zahtjevom za pristup informacijama, napominjući da je istim zahtjevom tražio pristup informaciji o isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. godine. Poziva se na presudu Visokog upravnog suda, poslovnog broja: UsII-409/18 od 16. siječnja 2019. u kojoj da je izneseno pravno shvaćanje da činjenica što je tijelo javne vlasti zahtjev riješilo podneskom, a ne rješenjem, ne znači da se radi o postupanju u smislu odredbe članka 156. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje: ZUP) pa navedeno ne smije ići na štetu stranke. Ističe da je sud u toj presudi zaključio da se u takvom slučaju radi o rješavanju zahtjeva stranke za pristup informacijama zbog čega je izražen stav da tužitelj protiv takve obavijesti može izjaviti žalbu tuženiku u roku od 15 dana od dana primitka te presude. Stoga osporava točku I. izreke rješenja tuženika napominjući da je podnio prijedlog za povrat u prijašnje stanje radi izjavljivanja dopuštene pravovremene i potpune žalbe protiv obavijesti Grada Z. koja obavijest da ne sadrži pouku o pravnom lijeku. Ističe da je zatražio podatak o trošenju javnih sredstava koji podatak treba biti

dostupan u smislu odredbe članka 16. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, navedena informacija da postoji i da je dostupna i na jednostavan način bez provođenja dodatnih analiza s obzirom da se radi o knjigovodstvenom podatku. Predlaže poništiti osporeno rješenje tuženika i naložiti istom naknaditi tužitelju troškove upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da u svemu ostaje kod razloga detaljno navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, navodeći da tužitelj tužbom traži poništenje osporenog rješenja i vraćanje na ponovni postupak predmet u kojem je već odlučeno na način da je prvostupanjskom tijelu naloženo da riješi zahtjev sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama te je u tom žalbenom postupku već zaključeno da obavijest koju je tužitelj povodom zahtjeva zaprimio od prvostupanjskog tijela nema uputu o pravnom lijeku, pa tužitelj nepotrebno ponovno ponavlja svoje ranije navode glede te obavijesti. Tužitelj zbog odbijanja prijedloga za povrat u prijašnje stanje neće trpjeti nikakve štetne posljedice jer je u postupku po žalbi tuženik navedenu obavijest smatrao aktom kojim nije riješen zahtjev tužitelja i zaključio da je nastupio slučaj tzv. šutnje uprave i donio rješenje, klasa: UP/II-008-07/18-01/816, urbroj: 401-01/06-18-1 od 21. prosinca 2018., kojim rješenjem je naložio Gradu Z. da riješi zahtjev za pristup informacijama tužitelja od 27. rujna 2018. sukladno zakonu. Upravo u tom rješenju tuženik je naveo da obavijest Grada Z. nije dana u skladu s odredbom članka 23. stavak 1. točka 6. Zakona te je ukazao na stav Visokog upravnog suda Republike Hrvatske zauzet u presudi poslovnog broja: UsII-452/18 od 14. ožujka 2019., prema kojem podatak o isplatama odvjetnicima koje je učinio Grad Z. predstavlja informaciju u smislu članka 5. stavak 1. točka 3. Zakona. Napominje da je rješenje tuženika od 21. prosinca 2018., u međuvremenu postalo pravomoćno te da na isto rješenje niti tužitelj niti Grad Z. nisu podnijeli tužbu Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Tužitelj temelji svoj prijedlog za povrat u prijašnje stanje na presudi istog Suda od 16. siječnja 2019., koja ne može predstavljati razlog za povrat u prijašnje stanje jer ista predstavlja stav sudske prakse. Predlaže odbiti tužitelja s tužbenim zahtjevom.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema stanju spisa predmeta proizlazi da u konkretnom slučaju ne postoje zakonom propisani uvjeti za prihvaćanje prijedloga tužitelja za povrat u prijašnje stanje u smislu odredbe članka 82. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.). Citiranim odredbom Zakona propisano je da stranci koja iz opravdanih razloga propusti u roku obaviti neku radnju pa je zbog toga propuštanja isključena od obavljanja te radnje će se dopustiti na njezin prijedlog povrat u prijašnje stanje postupka prije propuštanja poduzimanja radnje u određenom roku (u daljnjem tekstu: povrat u prijašnje stanje), povrat u prijašnje stanje dopustiti će se i stranci koja je iz neznanja ili očitom pogreškom poslala ili predala podnesak na vrijeme, ali nenadležnom javnopravnom tijelu.

Dakle, u smislu naprijed citirane odredbe povrat u prijašnje stanje se može koristiti kad je stranka u postupku propustila izvršiti neku procesnu radnju vezanu za prekluzivni rok u redovnom upravnom postupku, o čemu se ovdje ne radi. To stoga što odluka suda ili zauzeto shvaćanje suda o pravnoj prirodi određenog akta ne predstavlja opravdani razlog zbog kojeg bi tužitelj propustio rok za podnošenje žalbe, u smislu naprijed citirane odredbe članka 82. ZUP-a, pa stoga nema niti mjesta usvajanju prijedloga za povrat u prijašnje stanje.

U odnosu na dio obrazloženja tuženika iz odgovora na tužbu prema kojem obavijest Grada Z. nije dana u skladu s odredbom članka 23. stavak 1. točka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama u kom slučaju se ne može raditi o rješavanju zahtjeva, te da se ne može prihvatiti niti mišljenje da bi obavijest u konkretnom slučaju predstavljala rješenje o odbijanju

zahtjeva na kojem se mogla izjaviti žalba treba skrenuti pozornost na zauzet stav u presudi ovog Suda, poslovni broj: UsII-409/18-7 od 16. siječnja 2019., prema kojem, s obzirom na sadržaj zahtjeva i sadržaj obavijesti, obavijest predstavlja rješenje kojim se zahtjev radi ostvarivanja prava na pristup informacijama odbija, u kom slučaju se sukladno odredbi članka 25. stavak 1. istog Zakona protiv rješenja tijela javne vlasti može izjaviti žalba tuženiku u roku od 15 dana od dana dostave rješenja. Slijedom navedenog, obrazloženje osporenog rješenja, a glede pravne prirode naprijed navedene obavijesti se ne može prihvatiti.

Međutim, prema podacima spisa predmeta dostavljenim Sudu kao i navodima iz odgovora na tužbu proizlazi da je tuženik, povodom navedene obavijesti Grada Z., svojim rješenjem, klasa: UP/II-008-07/18-01/816, urbroj: 401-01/06-18-1 od 21. prosinca 2018., naložio Gradu Zagrebu riješiti zahtjev za pristup informacijama tužitelja od 7. rujna 2018. u skladu s odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, a tužitelj niti Grad Z. protiv navedenog rješenja nisu podnijeli tužbu ovom Sudu slijedom čega je navedeno rješenje tuženika postalo pravomoćno.

S obzirom na sve naprijed navedeno i utvrđeno, u okolnostima konkretnog slučaja proizlazi da je žalba tužitelja izjavljena protiv navedene obavijesti riješena navedenim rješenjem tuženika pa stoga, a ne iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, nije bilo mjesta ponovnom odlučivanju o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv citirane obavijesti Grada Z.

Slijedom navedenog, valjalo je pozivom na odredbu članka 57. stavak 1. ZUS-a, odlučiti kao pod točkom I. izreke, a u odnosu na zatraženi trošak upravnog spora (točka II. izreke), imajući u vidu da tužitelj nije uspio u sporu, odlučeno je na temelju odredbe članka 79. stavak 4. istog Zakona.

U Zagrebu, 15. siječnja 2020.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.